

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**

zastoupeného: JUDr. Martin Čížek, advokát, Petýrkova 1959/11, Praha 4,

proti

žalovanému: **Policejní prezident, Policejní prezidium České republiky**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 13. ledna 2016, č.j. PPR-20710-7/ČJ-2015-990131,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech služebního poměru č. 201/2015 ze dne 18. června 2015 (žalovaný i ředitel krajského ředitelství policie společně rovněž obecně dále jako „*služební funkcionář*“, pokud rozlišení není na úkor srozumitelnosti textu). V řízení ve věci služebního poměru byl žalobce propuštěn ze služebního poměru podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*zákon o služebním poměru*“), neboť porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného chování, které má znaky trestného činu zneužití pravomoci

úřední osoby podle ust. § 329 odst. 1 písm. a) a odst. 2 písm. a) trestního zákona ve stadiu pokusu v jednočinném souběhu s přečinem nadřžování podle ust. § 366 odst. 1 trestního zákoníku. Konkrétní popis skutku je proveden ve výroku správních rozhodnutí.

[2] Žalobce s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval jej zrušit a vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Uvedl podstatné důvody nesouhlasu s prvostupňovým správním rozhodnutím, které uváděl do odvolání (svou nevědomost o tom, že vozidla měla pocházet z trestné činnosti, jeho jednání spočívalo pouze v informování jiné osoby, záležitost s údajně odcizeným trezorem, skutečnost, že okolnosti spáchání trestného činu posuzuje služební funkcionář, nikoliv soud, řízení proběhlo, aniž by se žalobce měl možnost jej aktivně zúčastnit, neporušil služební slib, nebylo prokázáno, že by nedodržel služební či jiné právní předpisy a nedopustil se jednání, které má znaky trestného činu, rozhodnutí má procesní vady – chybné poučení o opravném prostředku). Podle názoru žalobce se žalovaný s odvolacími důvody vypořádal nedostatečně a nesprávně, neboť vůbec nehodnotil skutečnost, že žalobce nemohl aktivně zasáhnout do řízení, že neporušil služební slib a že nebyly splněny podmínky pro postup podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Poukazuje na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23, přičemž odůvodnění rozhodnutí považuje za nedostatečné a důvody pro rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

[3] V dalším žalobním bodě uvedl, že v rozporu s ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru nebyly opatřeny potřebné podklady pro rozhodnutí, čímž nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci, když jedinými podklady bylo usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů o zahájení trestního stíhání a usnesení Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 31. 5. 2015, sp. zn. 0 Nt 12/2015 o vzetí do vazby, a protokol o výsledku žalobce. Listiny týkající se skutečností, které služební funkcionář uvádí jako zjištění, nebyly opatřeny (sledování osob, telefonních odposlechů, zprávy odboru informatiky). Je tak zjevné, že služební funkcionář vycházel pouze z odůvodnění usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů a z rozhodnutí soudu o vzetí do vazby. To považuje za nedostatečné a nemožné posoudit zákonné skutečnosti podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru. Dále uvedl, že se v době od 31. 5. 2015 do 13. 7. 2015 nacházel ve vazbě, takže měl ztíženou možnost se řádně a v plném rozsahu bránit. Proto měl služební funkcionář zvolit jiný postup.

[4] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově uváděl k věci obdobné skutečnosti, jako v odůvodnění napadeného rozhodnutí, poukázal na zvláštní typ tohoto řízení a na to, že skutečnosti rozhodné pro posouzení podmínek pro rozhodnutí byly dostatečně zjištěny.

[5] Dne 18. 5. 2020 podal žalobce do spisu další vyjádření, kde mj. uváděl jiné (nové) důvody nesouhlasu s rozhodnutím a řízení, které jeho vydání předcházelo. Vzhledem k tomu, že se tak stalo po uplynutí lhůty pro podání žaloby, soud k takovým skutečnostem při svém rozhodování nemůže přihlížet (ust. § 71 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“).

[6] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali, soud neprováděl žalobcem navržené dokazování, neboť se částečně jedná o listiny, které jsou obsahem správního spisu a jež tak z tohoto důvodu není nutné dokazovat, částečně se jedná o skutečnosti, které pro právní posouzení skutkového stavu nemají významu.

[7] Soud dále nevyhověl návrhu žalobce na další přerušení řízení do doby skončení dovolacího řízení, neboť původním usnesením řízení přerušil do doby pravomocného skončení trestního řízení, k němuž v případě žalobce došlo rozhodnutím soudu o odvolání v trestním řízení. Trestní řízení tak je pravomocně skončeno a není důvod, proč ještě vyčkávat na vyřízení mimořádného opravného prostředku, když samotné správní rozhodnutí na pravomocném odsouzení žalobce není postaveno.

[8] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že propuštění ze služebního poměru vychází z usnesení o zahájení trestního stíhání Generální inspekci bezpečnostních sborů a z dalších podkladů (úřední záznamy o podání vysvětlení žalobce, xxxx, protokol o výsledku žalobce jako obviněného, usnesení o vzetí do vazby včetně protokolu o vazebním jednání, přičemž je vždy uvedena konkrétní strana spisu). Služební funkcionář neposuzuje jednání příslušníka jako orgán činný v trestním řízení a nečiní závěry o vině a trestu, což však nevylučuje posouzení jednání jako zavrženíhodného, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru, přičemž poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Ads 138/2011-140 a 4 As 58/2006-94. Jednání příslušníka, které je v rozporu s právními normami, případně se neslučuje s obecně uznávanými principy morálky, lze označit za zavrženíhodné.

[9] V předloženém správním spise odpovídají čísla stránek spisu, které jsou zmiňovány v odůvodnění napadeného rozhodnutí, příslušným listinám, na něž odkazují.

[10] V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou skutečnosti, které plynou ze shora uvedených listin, konkrétně rozebrány, dále je uvedeno, že v jednání žalobce je spatřováno spáchání shora uvedených trestných činů včetně rozboru objektu deliktu objektivní stránky. Je uvedeno, že informace, které žalobce poskytl, mohly vážným způsobem ohrozit prověřování jednotlivých trestních věcí, kdy mohlo být manipulováno s důkazy. Žalobce byl zařazen na jako vedoucí oddělení, přičemž svým jednáním naplnil i subjektivní (úmyslnou) formu jednání. Dále je uvedeno, že jednání žalobce je v rozporu se služebním slibem, neboť úmyslně vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu (trestnímu zákoníku) a dále v rozporu s ust. § 2 zákona o Policii České republiky, s odst. 1 písm. a, b, odst. 2 čl. 1 Závazného pokynu policejního prezidenta č. 168 ze dne 31. 12. 2009, a ust. § 45 odst. 1 písm. a) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru. Jednání žalobce výrazným způsobem ohrožuje dobrou pověst bezpečnostního sboru, trestné činy zneužití pravomoci úřední osoby a krádež patří mezi závažná protiprávní jednání, které mají značné protispolečenské následky, a neshoduje se ani s obecně uznávanými morálními principy. Je provedeno hodnocení dobré pověsti bezpečnostního sboru s ohledem na hlavní úlohu policie. V poučení o odvolání je uvedeno, že proti rozhodnutí lze podat odvolání u Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy do 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí.

[11] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[12] Podle ust. § 42 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru: „*Příslušník musí být propuštěn, jestliže (d) porušil služební slib tím, že se dopustil zavrženíhodného jednání, které má znaky trestného činu a je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru...*“.

[13] Podle ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru: „*Služební funkcionář je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí.*“.

[14] Podle ust. § 184 odst. 2 zákona o služebním poměru: „*Prvním úkonem může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí.*“.

[15] Při posouzení důvodnosti podané žaloby soud obecněji uvádí, že příslušné správní rozhodnutí je určitým způsobem specifické rozhodnutí, jehož vydání nemusí předcházet klasické správní řízení, jak je zná správní řád či zákon o služebním poměru, který sám ve svém shora citovaném ustanovení § 184 odst. 2 umožňuje jako první úkon (vůči účastníkovi řízení – pozn. soudu) učinit až doručení o propuštění. Tato možnost pochopitelně limituje a značně omezuje (přesněji řečeno znemožňuje) práva účastníka řízení při shromažďování podkladů pro rozhodnutí (ust. § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru), nicméně zákon tuto možnost připouští. Práva příslušníka v tomto řízení a při vydání tohoto rozhodnutí se tak přesunují především do řízení odvolacího, kdy už všechna účastenská práva tento příslušník má a může je využít. Je tak nutné bezesporu trvat na tom, aby tato práva byla řádně v odvolacím řízení šetřena a aby podklady, které osvědčují stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, byly případně kriticky zhodnoceny a aby je měl příslušník možnost zpochybnit.

[16] Samotné doručení rozhodnutí o propuštění jako prvního úkonu vůči příslušníkovi tak není bez dalšího nezákonným postupem, neboť jej zákon umožňuje. V tomto směru je nutné, aby odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k argumentaci příslušníka splnilo v každém jednotlivém případě požadavky na to, aby stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností.

[17] V tomto směru je odůvodnění napadeného rozhodnutí sice poměrně stručné, nicméně podle názoru soudu skutečnosti zjištěné před vydáním rozhodnutí služebního funkcionáře prvního stupně byly natolik jednoznačné, že o nich nemohly být pochybnosti ani v odvolacím řízení a žalobci se je svými odvolacími argumenty nepodařilo vyvrátit, byť je pravda, že konkrétně všechny jeho odvolací argumenty v odůvodnění rozebrány nejsou, podstatné důvody nesouhlasu však zhodnoceny jsou. Žalobce v žalobě namítá, že nebyly všechny jeho odvolací námitky zhodnoceny, což je částečně pravda, nicméně podle názoru soudu ty námitky, které výslovně zhodnoceny nejsou, nebyly pro zjištění věci bez důvodných pochybností podstatné. Pokud žalobce zpochybňoval důvodnost vedení

trestního stíhání a tedy skutečnosti, které k němu vedly, a v nichž vyšetřovatel spatřoval spáchání trestného činu, pak ty v odůvodnění hodnoceny jsou, včetně zjištění, z nichž byl tento závěr spatřován. Jak bylo uvedeno v předchozí části odůvodnění tohoto rozsudku, napadené i prvostupňové správní rozhodnutí nevychází pouze z usnesení o zahájení trestního stíhání, ale z protokolů a úředních záznamů, které v té době byly v trestní věci shromážděny, a které jsou součástí správního spisu. Z těchto důkazů pak zjevně vycházel i soud rozhodující o vzetí žalobce do vazby při vazebním zasedání. Vzhledem k tomu, že při rozhodnutí soudu o vzetí do vazby je nutné hodnotit nejen skutkové okolnosti důvodnosti vazby, ale i to, že okolnosti nasvědčují tomu, že jednání má znaky trestného činu a že jej spáchal obviněný (ust. § 67 trestního řádu), podle názoru soudu jsou při rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru dostatečné podklady, které v tomto řízení byly shromážděny a z nichž služební funkcionář vycházel. Konkrétní skutečnosti, které žalobce proti závěru o důvodné pochybnosti o spáchání trestného činu, tak ve svém odvolání nijak nevyvrátil, a pokud služební funkcionář ze shora uvedených shromážděných skutkových podkladů dospěl k závěru, že žalobce se dopustil jednání, které má znaky trestného činu, nijak nelogicky tyto podklady nehodnotil.

[18] Totéž je možné uvést k odvolací námitce, že řízení proběhlo, aniž měl žalobce možnost se jej účastnit, k tomuto zvláštnímu druhu řízení se soud vyjadřoval již shora. Pokud žalobce namítal, že rozhodnutí má procesní vady (chybné poučení o opravném prostředku), pak soud uvádí, že v poučení o opravném prostředku v prvostupňovém rozhodnutí lhůta k podání odvolání uvedena je, a že žalobce svého práva využil, nedošlo tak k jeho zkrácení na veřejném subjektivním právu podat proti rozhodnutí odvolání.

[19] Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s tím, že namítal, že neporušil služební slib, pak nic takového soud z odůvodnění rozhodnutí nezjistil a odkazuje na odůvodnění jak napadeného, tak prvostupňového správního rozhodnutí. Je sice pravda, že napadené rozhodnutí v jednotlivostech přímo nerozebírá naplnění jednotlivých stránek trestného činu či zdůvodnění zavrženíhodného jednání, to však dostatečně určitě a konkrétně rozebírá prvostupňové správní rozhodnutí, které s odůvodněním napadeného rozhodnutí musí činit jeden logický celek. Soud i věcně s takovým zhodnocením souhlasí, žalobce v žalobě přitom neuvádí žádnou oponenturu, proč by tomu tak být nemělo (žalobce se dopustil trestného činu souvisejícího se svým postavením úřední osoby, porušil jak trestní zákon, tak i služební předpisy, což musí být veřejností hodnoceno negativně, jeho trestná činnost tak souvisí s jeho tehdejší služebním zařazením policisty).

[20] K tomuto žalobnímu bodu tak soud uzavírá, že napadené rozhodnutí s ohledem na specifiku daného správního řízení neshledal nezákonným z důvodu nedostatečného odůvodnění, a proto nelze ve věci aplikovat velice obecný právní názor z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/92-23.

[21] K druhému žalobnímu bodu je nutné v podstatných okolnostech odkázat na vypořádání předchozího žalobního bodu. Pokud služební funkcionáři vycházeli z usnesení o zahájení trestního stíhání, úředních záznamů, které byly shromážděny v trestním řízení a usnesení soudu o vzetí do vazby včetně protokolu o vazebním zasedání, pak se v dané

chvíli jednalo o podklady, které splňují podmínky pro zjištění, zda se žalobce dopustil příslušného jednání. Zjištění, které by bylo opatřeno jiným procesním postupem (tedy žalobcem namítaným např. výslechem svědků) je tak v tomto správním řízení podle názoru soudu nadbytečné. Obdobně tuto otázku řeší i právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 9. 2015, sp. zn. 10 As 87/2014, které zmiňuje žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud žalobce tuto argumentaci zaměřuje na okolnost, že ve dnech 31. 5. 2015 do 14. 7. 2015 byl ve vazbě, pak tato skutečnost podle názoru soudu vliv na validitu těchto podkladů a možnost žalobce se jim bránit nemá, neboť i ve vazbě má žalobce plné možnosti využití svých práv. Žalobce pak po propuštění z vazby měl dostatečný časový prostor, aby svá práva mohl využít, proto ani vazba v trestním řízení nemohla mít vliv na uplatnění jeho práv (žalobce byl ve vazbě do 14. 7. 2015, napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 13. 1. 2016).

[22] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 21. května 2020

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu